

landschapontwerper Evelien de Mey

Vers van Larenstein af buitelde ze in het ontwerpteam dat de Floriade vormgaf. Drie jaar lang stond alles in het teken van de wereldduinbouwtentoonstelling. Als jonge ontwerper heeft Evelien de Mey (27) daarmee een stevig wapenfeit op haar naam staan. Ze combineert haar werk bij Copijn Tuin- en Landschapsarchitecten met een opleiding aan de Academie van Bouwkunst.

Hoe komt een jong iemand als jij bij een zo grote opdracht als de Floriade terecht?

„Daarover heb ik het ook al vaak met John Boon (hoofdontwerper Floriade, red) gehad. Het lijkt erop dat dingen je tegemoet komen, als je je zo breed mogelijk openstelt. Ik ben van nature enthousiast, kan mezelf goed verkopen en hou ervan om nieuwe mensen te leren kennen. De Floriade betekende veel lange dagen, en drie jaar lang overnachtte ik minstens een keer per week in Venlo. Daarvoor is bevlogenheid nodig.”

Wat maakte de Floriade voor jou interessant?

„Het was één grote leerschool, vooral omdat alles direct werd uitgevoerd. Binnen een paar maanden zag ik het resultaat van mijn ontwerpwerk. Ik werd direct met mijn neus op de feiten gedrukt: wat ik bijvoorbeeld anders had moeten doen. Daarnaast had ik veel contact met uitvoerders en andere ontwerpers; daardoor heb ik alle aspecten van het proces heel intens leren kennen. Bijna dagelijks was ik bij de uitvoering betrokken. Dat is uniek, daarmee heb ik het zo getroffen. Nu de Floriade gaat leven bij mensen, vind ik het heel gaaf dat ik daaraan heb meegewerkt.”

Is er nog leven na de Floriade?

„Ja, eigenlijk heb ik mijn droomproject al gehad he? Maar was ik bij de Floriade

onderdeel van een team, bij Copijn ben ik individueel verantwoordelijk voor kleinere projecten. Nu moet ik in ontwerpen het hoe en waarom allemaal zelf benoemen. Daarin kan ik nog heel veel leren. Maar dat wil ik ook graag, ik wil mezelf ontwikkelen. En het liefst snel! Anderhalf jaar geleden ben ik begonnen met de opleiding tot landschapsarchitect aan de Academie van Bouwkunst in Amsterdam. Ik leer nu om vrij te denken, aan grote opdrachten te werken, die vaak niet realistisch zijn, maar waardoor je wel leert hoe je het landschap moet ontwikkelen.”

Is de combinatie van werk en opleiding niet erg zwaar?

„Ja, het is pittig. Ik werk vier dagen en ik ga een dag en twee avonden per week naar school. Daarnaast moet ik per week twaalf uur besteden aan een nieuwe opdracht. Mijn sociale leven speelt zich dan ook grotendeels op de academie af, mijn medestudenten zitten immers in hetzelfde schuitje. Maar daar hou ik van, ik wil me graag onderdompelen in dit vak van vakidioten. Ik ben nu alweer benieuwd wat ik na de academie ga doen! Dit vak is een eeuwige zoektocht naar kennis.”

Waar sta je over twintig jaar?

„Ik hoop dat mijn ontwerpen er dan toe doen. Dat het ontwerpen zijn waarin de mens centraal staat. Een ontwerp is geen

statement, geen verzameling van vormen, het is een levend iets. Om een goed ontwerp te maken heb je niet alleen kennis van de ruimtelijke inrichting nodig, maar ook kennis van sociale aspecten. Ik hou ervan om mensen te inspireren en betrokken te krijgen. Het proces om alle handen op elkaar te krijgen vind ik erg interessant. Tegelijkertijd is het heel moeilijk, het is bijna politiek. Dat aspect van het vak, de rol van de landschapsarchitect als een soort discussieleider tussen bijvoorbeeld bewoners en gemeente, is nieuw voor mij. Het is iets wat je op geen enkele opleiding leert. Terwijl in Nederland heel veel mensen over één klein stukje grond wat te zeggen hebben. Die vaardigheden moet je echt in de praktijk opdoen.”

Wat kan de oude garde leren van jong talent?

„Dat je niet alleen kunt teren op je ervaring in de trant van 'daar heb ik nog wel een oplossing voor liggen'. Ervaring is veel waard, maar je moet je blijven ontwikkelen, de dingen blijven onderzoeken. Je moet je openstellen voor nieuwe vragen, nieuwe typen opdrachten.” ■

Tekst Miranda Vrolijk
Beeld Gerdien de Nooy

„Ik hou ervan om mensen te inspireren en betrokken te krijgen”

